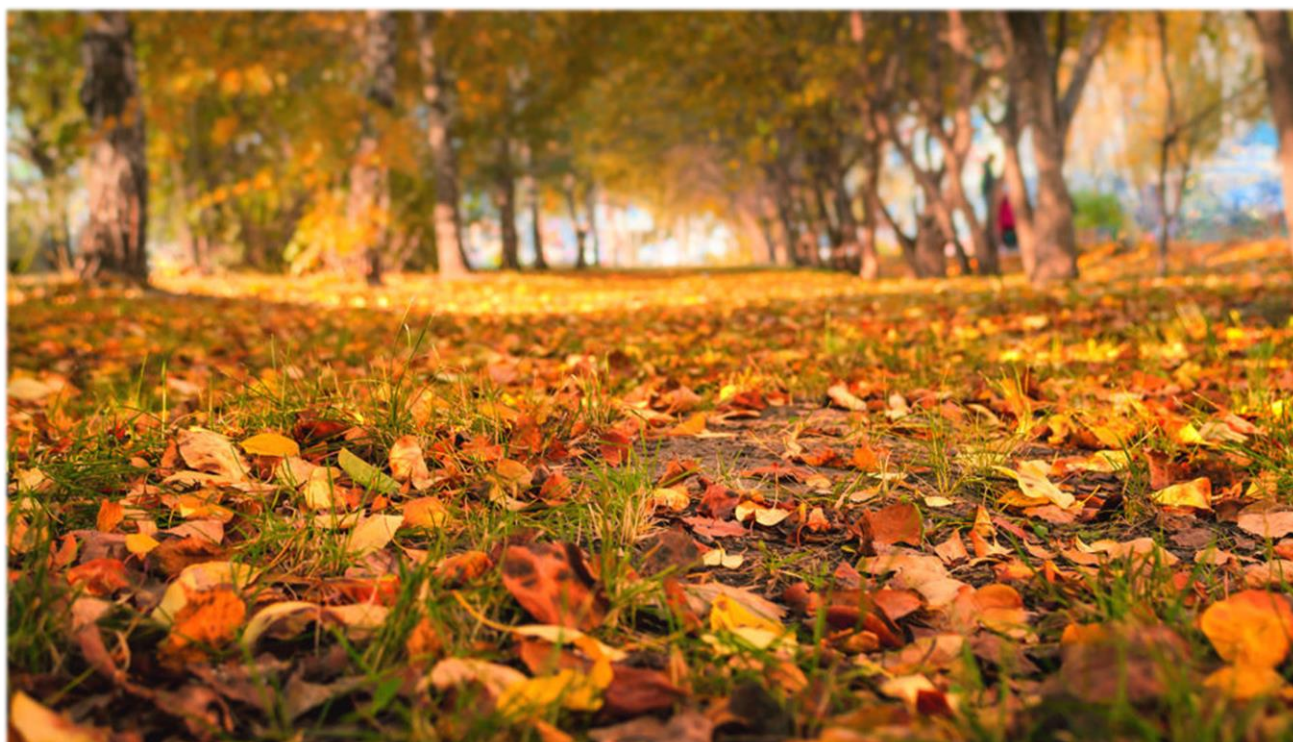

„Dobrá vůle je to nejcennější v člověku.“

François de la Motte

Obsah

Co nás čeká?	2
Z našich aktivit	4
Prezidenti Československé a České republiky	6
Zeměpisné rekordy Česka	10
Hvězdy stříbrného plátna	12
Z vnitřních pravidel SeniorCentra Skuteč	14
Cvičení paměti	15

Co nás čeká?

16. 9. 2020 od 14 hodin posezení s Ševcovankou v pergolách

20. 10. 2020 od 14 hodin podzimní slavnosti v budově PE

21. 10. 2020 od 14 hodin podzimní slavnosti v budově DD

Dle přízně počasí a zájmu klientů výlety po okolí (letáčky s nabídkou budou včas vyvěšeny).

Každou lichou středu vyjíždíme na nákupní výlet (pokud máte zájem, přihlaste se u aktivizačních pracovníků).

Každý lichý čtvrtek nás navštěvují psi přátelé z canisterapeutického sdružení Kamarád.

SENIORCENTRUM SKUTEČ
VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

PODZIMNÍ SLAVNOSTI

VE STŘEDU 16. ZÁŘÍ 2020
OD 14 HODIN

PROGRAM:

- 14.00 – 14.10 zahájení
- 14.10 – 14.20 slavnostní zprovoznění nového výtahu
- 14.20 – 14.30 vystoupení pěveckého sboru Radost
klientů SeniorCentra Skuteč
- 14.30 – 16.30 vystoupení Šeucouské muziky

SeniorCentrum Skuteč, Smetanova 946, 539 73 Skuteč
www.scskutek.cz

Z našich aktivit

Cukrárna Chrast

Zámeček Karlštejn

Ruské kuželky

Pánský klub

Prezidenti Československé a České republiky

Edvard Beneš

(28. května 1884, Kožlany – 3. září 1948, Sezimovo Ústí)

byl československý politik a státník, druhý československý prezident v letech 1935–1938 a 1945–1948. V období 1938–1945 žil a politicky působil v exilu.

Po boku Tomáše Garrigue Masaryka byl Beneš jedním z vůdců prvního československého odboje a zakladatelů první Československé republiky. Než se stal prezidentem, působil v letech 1918–1935 jako ministr zahraničí. Jako prezident dvakrát abdikoval, poprvé v roce 1938 pod tlakem situace po uzavření Mnichovské smlouvy, podruhé v roce 1948 v reakci na ovládnutí státu Komunistickou stranou.

Edvard Beneš se narodil v Kožlanech na severním Plzeňsku jako nejmladší syn (10. dítě) rolníka Matěje Beneše (1843–1910) a jeho manželky Anny Petronily (1840–1909).

V mládí studoval nejprve na gymnáziu na Vinohradech v Praze, po maturitě studoval na Filozofické fakultě pražské Univerzity Karlo-Ferdinandovy.

Od roku 1904 studoval ve Francii na Sorbonně a Svobodné škole politických nauk, v roce 1907 pak v Berlíně. V Paříži se roku 1906 zasnoubil se svou pozdější ženou Hanou a změnil si křestní jméno z Eduarda na Edvard. V roce 1909 pak v Praze složil rigorózní zkoušky a získal titul doktora filosofie. V témže roce mu v lednu zemřela matka a 6. listopadu uzavřel sňatek s Annou (Hanou) Vlčkovou. Manželství zůstalo bezdětné.

Beneš vyučoval tři roky na obchodní akademii v Praze, od roku 1912 přednášel jako docent na Filozofické fakultě Univerzity Karlo-Ferdinandovy.

Po začátku první světové války organizoval Beneš vnitřní odboj a zajišťoval spojení odboje s T. G. Masarykem ve Švýcarsku. Dne 1. září 1915 odešel do zahraničí, kde spolupracoval s Masarykem a s M. R. Štefánikem. Hana Benešová zůstala v Čechách a kvůli politickým aktivitám manžela byla rakouskými úřady několikrát uvězněna.

Koncem října 1918 se zúčastnil jednání zástupců domácího i zahraničního odboje v Ženevě o budoucí podobě státu. Po vyhlášení svrchovanosti Československé republiky 28. října roku 1918 byl jmenován ministrem zahraničí ve vládě Karla Kramáře.

Edvard Beneš také pomáhal zakládat Společnost národů, byl její místopředseda, člen Rady a v roce 1935 předseda. Prosazoval politiku kolektivní bezpečnosti. Od počátku se orientoval na poválečnou evropskou velmoc Francii a na země Balkánu, Rumunsko a Jugoslávii, s nimiž smluvně vytvořil obranný systém, tzv. Malou dohodu.

Po abdikaci T. G. Masaryka a po obtížných parlamentních jednáních byl Beneš zvolen 18. prosince 1935 druhým prezidentem Československé republiky.

Dne 5. října 1938, po přijetí Mnichovské dohody, Beneš abdikoval na funkci prezidenta. Ještě v říjnu odletěl s manželkou do Londýna, posléze odplul do New Yorku. Na univerzitě v Chicagu přenášel jako hostující profesor. Zároveň zde učinil první kroky k utvoření zahraničního odboje. Po okupaci zbytku Československa a vyhlášení Slovenského státu zaslal protest proti německé okupaci Čech a Moravy vládám hlavních světových mocností.

Jako vedoucí představitel zahraničního odboje se Beneš účastnil diskuzí o budoucím osudu sudetských Němců v ČSR. Sám nejprve

navrhoval pouze menší úpravy hranic a částečný transfer německého obyvatelstva. Tyto jeho návrhy byly odmítnuty vojenským odbojem v protektorátu, pod jehož vlivem se diskuze o budoucím odsunu Němců radikalizovaly. Benešova vláda postupně prosadila u spojeneckých velmocí odsun naprosté většiny sudetských Němců, což mocnosti potvrdily na postupimské konferenci. V červnu 1942 Velká Británie nakonec souhlasila s odsunem německého obyvatelstva z Československa po skončení války.

Edvard Beneš se v exilu snažil budoucí ČSR pojistit spojeneckými smlouvami s hlavními spojeneckými mocnostmi. Kromě smlouvy s Británií a Francií šlo zejména o novou smlouvu se SSSR uzavřenou v prosinci 1943.

Na jaře 1945 Beneš odcestoval přes Moskvu na osvobozené území republiky; v dubnu ve slovenských Košicích jmenoval první poválečnou vládu a 16. května přijel do Prahy. 28. října 1945 byl potvrzen ve funkci prezidenta.

Po dobu okupace a neexistence parlamentu vydávala exilová vláda prezidentské dekrety, jež Beneš jako nejvyšší činitel podepisoval a po němž jsou v zásadě nepřesně nazývány jako „Benešovy dekrety“.

V parlamentních volbách 1946 dosáhly Komunistická strana Československa a zčásti Komunistická strana Slovenska velkého úspěchu. Pripadlo na ně 114 poslaneckých mandátů z celkového počtu 300 míst v Národním shromáždění, tedy 38 %. V důsledku toho byl předseda KSČ Klement Gottwald jmenován a zvolen novým předsedou československé vlády. To vše, spolu se vzrůstajícím vlivem Sovětského svazu v zemi, směřovalo ke konci demokracie a udržení nezávislosti československého státu.

20. února 1948 podalo demisi 12 ministrů nekomunistických stran, 25. února podali demisi další dva ministři (z 26členné vlády). Tímto krokem chtěli ministři buď donutit komunisty, aby se podřídili

vládě, anebo vyvolat krizi, kterou by řešilo jmenování úřednické vlády a vypsání předčasných voleb. Většina představitelů demokratických sil spoléhala, že se za ně Beneš postaví a demisi nepřijme. Ve svém tisku předáci nekomunistických stran místo mobilizace vlastních příznivců vyzývali ke klidu a ujišťovali, že se nic nestane. Jediný, kdo se proti tlaku komunistů v tzv. únorové krizi roku 1948 otevřeně v Praze postavili, byli studenti, kteří byli při druhém pochodu na Hrad následně surově zbiti v Nerudově ulici. Beneš demisi ministrů po komunistickém nátlaku 25. února 1948 přijal a pověřil předsedu KSČ Klementa Gottwalda opětovným sestavením vlády, která pak vznikla již zcela pod komunistickým vedením.

V té době byl už Beneš ovšem velmi vážně nemocen. Dlouhodobě trpěl Ménierovou nemocí a častými migrénami. V listopadu 1944 jej postihla cévní mozková příhoda, na jaře 1945 podruhé. Počátkem roku 1948 musel chodit o holi, trpěl nesnesitelnými bolestmi hlavy, místy i ztrátou řeči. Jeho postižení se stále výrazněji zhoršovalo.

V květnu 1948 se prezident Beneš ještě pokusil komunistům vzepřít, když odmítl podepsat novou československou ústavu, kterou bylo zlikvidováno demokratické státní zřízení. Měsíc poté, 7. června 1948, abdikoval Beneš na úřad prezidenta, jeho nástupcem se stal Klement Gottwald.

Dne 3. září roku 1948 Edvard Beneš zemřel v Sezimově Ústí. Zde v parku své vily je spolu se svou manželkou Hanou pochován.

Ferdinand Peroutka později o Benešovi v souvislosti s únorovými událostmi roku 1948 napsal: „Tento muž potřeboval klid, aby zápolil se svou nemocí. Místo toho se ocitl uprostřed tragédie.“

(zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Edvard_Bene%C5%A1)

Zeměpisné rekordy Česka

Vodstvo – česká nej

Nejdelší řeka na českém území

Vltava, 430 km

Nejdelší řeka tekoucí z Česka

Labe (německy die Elbe) o celkové délce 1154 km, kratší část leží v ČR (357 km), delší část v Německu

Nejvodnější řeka

Labe, průměrný roční průtok v Hřensku 308 m³/s

Česká řeka s největším povodím

Labe, celkem 144 055 km², česká část povodí 49 933 km²

Největší jezero

Černé jezero na Šumavě (plochu hladiny má 18,4 ha), na 2. místě Čertovo jezero na Šumavě (10,3 ha), na 3. místě Plešné jezero na Šumavě (7,5 ha)

Nejhlubší jezero

Černé jezero na Šumavě, 39,8 m

Rybník s největším objemem vody

Staňkovský rybník 6 600 000 m³ vody

Nejdelší rybník

Staňkovský rybník, 6 km dlouhý

Nejhlubší rybník

Staňkovský rybník, 18 m hluboký

Rybník s největší plochou hladiny

Rožmberk (u Třeboně), 4,89 km², jeho objem je 6 200 000 m³ vody, je to v současnosti rybník s největší plochou hladiny na světě

Přehradní nádrž s největším objemem vody

Orlík (na Vltavě a Otavě), 704 000 000 m³ vody

Přehradní nádrž s největší plochou hladiny

Lipno, 48,7 km²

Nejvyšší přehradní hráz

Dalešice na řece Jihlavě (sypaná hráz), 100 m vysoká

Nejvyšší betonová přehradní hráz

Orlík na Vltavě a Otavě, 91,5 m vysoká

Nejdelší sypaná přehradní hráz

Nechranice na řece Ohři, 3286 m dlouhá

Nejvyšší vodopád

Pančavský vodopád v Labském dole v Krkonoších, 148 m

Nejteplejší minerální pramen

Vřídlo v Karlových Varech, 72 °C

(zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Seznam_zem%C4%9Bpisn%C3%BDch_rekord%C5%AF_%C4%8Ceska)

Hvězdy stříbrného plátna

Theodor Pištěk

(13. června 1895, Praha – 5. srpna 1960, Mukařov)

Theodor Pištěk se narodil 13. června 1895 v Praze na Vinohradech do rodiny herce a divadelního ředitele Jana Pištěka a herečky Marie Kouskové – Slánské – Pištěkové. Již od dětství hrál s bratrem na rodinné scéně vinohradské Arény. Odmaturoval na vinohradském gymnáziu a přihlásil se na studium medicíny. Za války sloužil v rakouské armádě a po skončení války musel řídit po zemřelém otci divadlo Aréna (1918–1919). K. H. Hillar ho angažoval jako herce do Vinohradského divadla (1919–1921).

Později hrál v Divadle Vlasty Buriana, v nuselském Tylově divadle (1936–1945) a v Divadle S. K. Neumanna v Libni (1947–1951), kterému dokonce nějakou dobu řediteloval.

Divadelní kariéra pro Pištěka nebyla tak podstatnou. Jeho herecké těžiště spočívalo ve filmu. 19. března 1930 se oženil s herečkou Máňou Ženíškovou (1909–1982), se kterou měl děti Annu Pištěkovou a filmového výtvarníka Theodora Pištěka ml. (*1932). Manželka ho nakonec přežila o dvacet dva let.

K filmu se dostal jako autor scénáře Mnichovo srdce, který napsal ještě v armádě. Dále ještě stvořil jeden scénář a režíroval několik snímků.

Po první roli ve filmu Pražští adamité (1917) sehrál v němém období několik desítek postav. Jeho filmovou popularitu dokládá rovněž jeho účast v rakouských a německých produkcích. Vedl také oblíbenou kantinu v košířských ateliérech Na Kavalírce a od září

1927 i automat Lucerna. V roce 1928 vydával s J. W. Speergerem měsíčník „Revue filmu“, který ale po dvou číslech zanikl.

Jeho práce v němém filmu vyvrcholila tragickou postavou uhlíře v dramatu Takový je život (1929). Aby si mohl tuto roli zahrát po boku ruské herečky Věry Baranovské sám film financoval, ale dostal se do velikých dluhů. Aby tyto dluhy mohl zaplatit (dluh splácel čtrnáct let) bral všechny nabídky na natáčení (v roce 1937 hrál v devatenácti filmech, což byla více jak půlka roční filmové produkce).

Ve zvukovém filmu hrál u diváků oblíbené postavy ve snímcích C. a K. polní maršálek (plukovník Přecechtěl), Muži v Offsidu holič Alois Šefelín), Anton Špelec, ostrostřelec (dělník Alois), Škola, základ života (ředitel ústavu) a desítky dalších ...

Samostatnou kapitolu tvoří filmy, ve kterých mu byla nerozlučnou partnerkou Antonie Nedošinská (Strýček z Ameriky, Jádna z milionu, Barbora řádí, Otec Kondelík a ženich Vejvara aj.)

Po válce se před kamerou objevoval již jen sporadicky (Nezbedný bakalář, Pytláková schovanka, Císařův pekař a pekařův císař, Anděl na horách, ...). Naposledy si Pištěk zahrál princova pobočníka v pohádce Princezna se zlatou hvězdou (1959). Martin Frič o něm sestavil stříhový medailon Theodor Pištěk (1958).

Spolupracoval rovněž s rozhlasem. V roce 1941 se stal nositelem Národní ceny za film Poslední Podskalák (1940), získal titul Průkopník českého filmu (1946) a byl mu udělen titul Zasloužilý umělec (1955). Po válce byl funkcionář revolučního Svazu českých filmových pracovníků. Theodor Pištěk zemřel 5. srpna 1960 na své chatě v Mukařově ve věku šedesáti pěti let.

(zdroj: <https://www.csfd.cz/tvurce/1887-theodor-pistek/>)

Z vnitřních pravidel SeniorCentra Skuteč

Vstup do pokoje klientů

Při vstupu do pokoje klienta personál zaklepe a počká na odezvu ke vstupu. V případě, že není odezva ze strany klienta, znovu zaklepe, a pokud opět chybí odezva, smí vstoupit do pokoje klienta i bez jeho souhlasu. Není-li klient v pokoji přítomen, vstupují do pokoje klienta zaměstnanci dva (a to pouze v nezbytně nutném případě). Pokud zdravotní stav klienta vyžaduje jeho pravidelné kontroly, mohou zaměstnanci vstupovat do pokoje sami. Povinnost zaklepat se tím ale neruší. Klient má právo toto pravidlo odmítnout. Pokud se tak stane, je to zaznamenáno v jeho individuálním plánu.

Je nepřijatelné, aby bez přítomnosti klienta do jeho pokoje kdokoliv vstupoval. Bez přítomnosti klienta může do jeho pokoje vstupovat pouze kontaktní osoba (nepřeje-li si klient jinak), a to za přítomnosti personálu. Pokud z pokoje cokoliv odnáší, je o tom pořízen zápis, který je poté uložen u šatního lístku klienta. V zápise je uveden soupis odnášených věcí, čas, podpis kontaktní osoby a svědka.

Prohlídka pokojů cizími osobami bez souhlasu klientů není možná. Výjimku tvoří pracovníci revizních a kontrolních orgánů. Cizí osoby se při prohlídce pohybují pouze v doprovodu klientů nebo pracovníků. Vstup do provozních prostor je klientům umožněn pouze se souhlasem ředitele.

Cvičení paměti

Přísloví

Doplňte druhou část známých přísloví.

Nemá na růžích

I mistr tesař

Slovo dělá

Kopřivu mráz

Jablko nepadá

Když se kácí les,

Příležitost dělá

Světská sláva,

*Řešení: ustláno, se utne, muže, nespálí, daleko od stromu, létají třísky,
zloděje, polní tráva*

Sportovní kvíz

Pokuste se přiřadit k sobě uvedená jména sportovců a disciplíny, ve kterých vynikli.

1. Sergej Bubka	A. fotbal
2. Jarmila Kratochvílová	B. tenis
3. Jan a Jindřich Pospíšilové	C. skok o tyči
4. Ivan Hlinka	D. kolová
5. Ája Vrzáňová	E. maraton
6. Emil Zátopek	F. lední hokej
7. Diego Maradona	G. běh na 400 a 800 m
8. Björn Borg	H. krasobruslení

Řešení: 1C, 2G, 3D, 4F, 5H, 6E, 7A, 8B

(zdroj: SUCHÁ, Jitka, Cvičení paměti pro každý věk. Praha: Portál, 2012, ISBN 978-80-262-0140-3)

SeniorCentrum Skuteč

Smetanova 946, 539 73 Skuteč

IČ: 75016541

ID datové schránky 4akk7pt

www.scskutek.cz

Ředitel

Josef Tumpach

tumpach.josef@scskutek.cz

469 699 900

602 161 184

Vedoucí sociální péče

Mgr. Linda Bodláková

bodlakova.linda@scskutek.cz

469 363 403

725 101 646

Vedoucí ošetrovatelské péče

Petra Dostálová

dostalova.petra@scskutek.cz

469 699 981

736 520 943

Vedoucí zdravotní péče

Bc. Dagmar Dienová

dienova.dagmar@scskutek.cz

469 699 979

602 163 632

Personalistka

Ivana Bišková

biskova.ivana@scskutek.cz

469 699 980

603 555 135

Ekonom

Ing. Eva Bohuňková

bohunkova.eva@scskutek.cz

469 699 970

724 807 494

Zpravodaj vychází jako čtvrtletník SeniorCentra Skuteč.

Příspěvky můžete zasílat na email bodlakova.linda@scskutek.cz